

ZIMMERWALDIN VASEMMISTON PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS ¹²⁷

Nykyinen sota on imperialismin synnyttämä. Kapitalismi on saavuttanut tämän korkeimman vaiheensa. Yhteiskunnan tuotantovoimat ja pääoman mittasuhteet ovat ylittäneet erillisten kansallisten valtioiden ahtaat puitteet. Tästä johtuu suurvaltojen pyrkimys vieraiden kansakuntien orjuuttamiseen ja siirtomaiden, noiden raaka-ainelähteiden ja pääoman vientipaikkojen, anastamiseen. Koko maailma sulautuu yhdeksi talouselimistöksi, koko maailma on jaettu suurvaltojen pienen ryhmän kesken. Sosialismin objektiiviset edellytykset ovat täysin kypsyneet, ja nykyinen sota on kapitalistien sota etuoikeuksista ja monopolista, joiden avulla voitaisiin lykätä kapitalismin romahdusta.

Pyrkien vapauttamaan työn pääoman ikeestä ja puoltaen työläisten yleismaailmallista veljeyttä sosialistit taistelevat kaikkinaista sortoa ja kansakuntien epätasa-arvoisuutta vastaan. Kautena, jolloin porvaristo oli edistyksellistä, jolloin historian päiväjärjestyksessä oli feodalismin, absolutismin ja vieraiden kansallisuuksien harjoittaman sorron hävittäminen, sosialistit, aina kaikkein johdonmukaisimpina ja päättävimpinä demokraatteina, tunnustivat tässä mielessä ja vain tässä mielessä „isänmaan puolustamisen”. Ja nykyäänkin, jos itä-Euroopassa tai siirtomaissa syttyisi sorrettujen kansakuntien sota niiden sortajia, suurvaltoja vastaan, olisi sosialistien myötätunto täydellisesti sorrettujen puolella.

Mutta nykyisen sodan on synnyttänyt kokonaan toinen historiallinen aikakausi, jolloin porvaristo on muuttunut

edistyksellisestä taantumukselliseksi. Sotivien valtakuntien kummankin ryhmän taholta tämä sota on orjanomistajain sotaa orjuuden säilyttämiseksi ja lujittamiseksi: sotaa siirtomaiden uudestijakamisesta, „oikeudesta” sortaa vieraita kansakuntia, suurvaltalaisen pääoman etuoikeuksista ja monopolista, palkkaorjuuden ikuistamisesta eri maiden työläisten hajottamisen ja taantumuksellisen tukahduttamisen tietä. Sen vuoksi kummankin sotivan ryhmän puheet „isänmaan puolustamisesta” ovat porvariston harjoittamaa kansan petkutusta. Kummankaan ryhmän voitto, enempää kuin status quo'hon * palaaminenkaan eivät voi suojella maailman kansakuntien enemmistön vapautta suurvaltojen pienen ryhmän imperialistiselta sorroilta eivätkä turvata työväenluokalle edes sen nykyisiä vaatimattomia kulttuurivalloituksia. Verrattain rauhallisen kapitalismin aikakausi on mennyt eikä enää palaa. Imperialismi tuo työväenluokalle ennenkuulumattoman kärjistynyttä luokkataistelua, puutetta, työttömyyttä, korkeita elinkustannuksia, trustien sortoa, militarismia sekä poliittista taantumusta, joka nostaa päätään kaikissa, jopa vapaimmissakin maissa.

„Isänmaan puolustamisen” tunnus merkitsee tässä sodassa itse asiassa sitä, että puolustetaan „oman” kansallisen porvariston „oikeutta” vieraiden kansakuntien sortamiseen, se merkitsee kansallisliberaalista työväenpolitiikkaa, etuoikeutetussa asemassa olevien työläisten murtoosan liittoutumista „oman” kansallisen porvaristonsa kanssa proletaarien ja riistettyjen joukkoja vastaan. Tällaista politiikkaa harjoittavat sosialistit ovat todellisuudessa shovinisteja, sosialishovinisteja. Sotamäärärahojen puolesta äänestämisen, ministeristöön menemisen, Burgfriedenin ** y.m.s. politiikka on sosialismin kavaltamista. Ohimenneen „rauhallisen” kauden olosuhteiden kasvattama opportunismi on nyt kypsynyt täydelliseen eroon sosialismista ja tullut proletariaatin vapausliikkeen suoranaiseksi viholliseksi. Työväenluokka ei voi saavuttaa maailmanhistoriallisia päämääriään käymättä mitä päättäväisintä taistelua avointa opportunismia ja sosialishovinismia (Ranskan,

* — entiseen tilaan. *Toim.*

** — kansalaisrauhan. *Toim.*

Saksan ja Itävallan sosialidemokraattisten puolueiden enemmistö, Hyndman, fabianilaiset ja tradeunionistit Englannissa, Rubanovitsh, Plehanov ja „Nasha Zarja” Venäjällä j.n.e.) vastaan, kuten myös niin sanottua „keskustaa” vastaan, joka on luopunut shovinistien hyväksi marxilaisuuden asemista.

Vuoden 1912 Baselin manifesti, jonka koko maailman sosialistit hyväksyivät yksimielisesti pitäen silmällä juuri sellaista suurvaltojen välistä sotaa, jollainen nyt on syttynyt, totesi selvästi tämän sodan imperialistisen, taantumuksellisen luonteen, ilmoitti pitävänsä rikoksena sitä, että tietyn maan työläiset ampuvat toisen maan työläisiä, ja julisti, että juuri tämä sota lähentää *proletaarista vallankumousta*. Ja todellakin, sota luo vallankumouksellista tilannetta, synnyttää vallankumouksellisia mielialoja ja liikehtimistä joukoissa, herättää kaikkialla proletariaatin parhaimman osan keskuudessa tietoisuutta opportunistin turmiollisuudesta ja kärjistää taistelua sitä vastaan. Työväkevien joukoissa kasvava rauhankaipuu ilmentää joukkojen pettymystä, isänmaan puolustamista koskevan porvariston valheen haaksirikkoa, joukkojen vallankumouksellisen tietoisuuden alkavaa selkenemistä. Sosialistit, jotka käyttävät tätä mielialaa vallankumouksellisessa agitaatiotyössään eivätkä kaihdakaan vallankumouksellisessa agitaatiossaan „oman” isänmaan tappion ajatusta, eivät petä kansaa toiveilla, että pikainen, vähänkin pysyvä, demokraattinen rauha, joka poistaa kansakuntien sorron mahdollisuuden, aseistariisuminen y.m.s. voidaan saavuttaa ilman nykyisten hallitusten vallankumouksellista kukistamista. Vain proletariaatin yhteiskunnallinen vallankumous avaa tien rauhaan ja kansakuntien vapauteen.

Imperialistinen sota aloittaa sosialistisen vallankumouksen aikakauden. Uusimman kauden kaikki objektiiviset olosuhteet asettavat päiväjärjestykseen proletariaatin vallankumouksellisen joukkotaistelun. Sosialistien velvollisuutena on — ainoastakaan työväenluokan legaalisen taistelun keinosta kieltäytymättä — alistaa ne kaikki tämän ajankohdaisen ja tärkeän tehtävän palvelukseen, kehittää työläisten vallankumouksellista tietoisuutta, liittää heidät yhteen kansainvälisessä vallankumouksellisessa taistelussa, tukea

ja kehittää eteenpäin jokaista vallankumouksellista esiintymistä, pyrkii muuttamaan kansojen välinen imperialistinen sota sorrettujen luokkien kansalaissodaksi sortajiaan vastaan, sodaksi, jota käydään kapitalistien luokan pakkoluvuttamiseksi, poliittisen vallan valtaamiseksi proletariaatille, sosialismin toteuttamiseksi.

*Kirjoitettu ennen elokuun 20
(syyskuun 2) päivää 1915*

*Julkaisu ensi kerran v. 1930
XIV Lenin-kokoelmassa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan
